

Projekts tapis ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mēs visi kopā varam daudz

STARS/7

2018. gada 28. decembris

Pateicības raksts – par mūža darbu

AGRITA NUSBAUMA-KOVAĻEVSKA

Pirms Latvijas simtgades svinībām, 16. novembrī, svinīgā ceremonijā tika pasniegti Madonas novada pašvaldības apbalvojumi.

Apbalvojumiem tika izvirzīti 88 cilvēki. Pēc iesniegumu izvērtēšanas pašvaldības apbalvojumu piešķiršanas komisijā novada dome apbalvojumiem apstiprināja 54 cilvēkus, kuri devuši īpašu ieguldījumu Madonas novada labā, tostarp arī Liezēres pagasta ģimenes ārste Biruta Miezere un ģimenes ārsta palīgs Maija Kalniņa, kuras saņēma Pateicības rakstus.

— Par ārsti esmu nostrādājusi piecdesmit gadus, divdesmit no tiem Liezērē. Jau no bērnības zināju, ka savu dzīvi vēlos saistīt ar medicīnu. Savu sapni piepildīju, pabeidzu Medicīnas institūtu. Ģimenē neesmu vienīgā ārste, arī māsa strādā šajā profesijā, — pastāsta **Biruta Miezere**.

Strādājot Ogrē un piedzīvojot skumjus notikumus dzīvē, meklējot iespēju būt tuvāk ģimenei, jo tajā laikā meita dzīvoja Aiviekstē, Biruta Miezere nonāca Liezērē.

— Mani vienmēr ir saistījuši lauki, pilsetā nav domāta man. Patik lauku miers, zemes darbi. 1998. gadā tiorēizējais pagasta priekšsēdētājs Aivars Rozenbergs meklēja ģimenes ārstu Liezērē, un tā es nonācu šeit. Liezēri saucu par savām mājām. Visvairāk man patīk ezers, kurā katru vasaru peldos. Esmu iekopusi savu dārzu, audzēju puķes, zemenes. Tie ir arī mani vaļasprieki, bet vēl man ļoti patīk sportiskas aktivitātes. Jaunībā piedalījos vieglatlētikas sacensībās un nodarbojos ar orientēšanās sportu. Šobrīd aktīvi sekoju līdzī dažādām sporta pārraidēm,

Biruta Miezere atzīst, ka ziņa par Madonas novada apbalvojuma piešķiršanu bija negaidīts, bet patīkams pārsteigums.

īpaši biatlonam. Interesē basketbols un volejbols. Laiku pa laikam apmeklēju arī kādu spēli, — atklāj Biruta Miezere.

1. novembrī ģimenes ārste beidza savu darbu un šobrīd velta laiku atpūtai. Par Madonas novada domes apbalvojumu uzzināja negaidot un bija ļoti pārsteigta.

Turpina Biruta Miezere: — Šī ziņa bija negaidīts pārsteigums. Esmu ļoti tiešs cilvēks, konkrēta. Vienmēr ir licies, ka pacienti mani

Maija Kalniņa atklāj: — Tagad esmu sapratusi, ka neko citu dzīvē es nebiju spējusi darīt un medicīna profesija tomēr bija pareizā izvēle. AGRĀ VECKALNIŅA foto

uzskatīja par šerpu, ļoti prasīgu ārsti. Protams, ir patīkami, ka tiek atzīnīgi novērtēti ieguldītāis darbs. Ārsta profesija ir liela atbildība par katru pacientu. Arī ģimenes ārsta palīgs Maija Kalniņa 16. novembra vakarā saņēma Madonas novada domes apbalvojumu — Pateicības rakstu par mūža ieguldījumu veselībā.

— Mācoties Alojas vidusskolā, domāju nākotni saistīt ar pedagoģiju vai medicīnu. Dažādu apstākļu dēļ, tomēr izvēlējos Rīgas 4. medikolu.

ja tomēr bija pareizā izvēle.

Bet par Madonas novada pašvaldības apbalvojumu Maija Kalniņa uzzināja, kad Liezēres pagasta pārvaldes darbinieki ieradās pateikt paldies par ieguldīto darbu Liezēres pagasta iedzīvotāju labā.

Stāsta Maija Kalniņa: — Par šo apbalvojumu pavēstīja kolēģe Benita Naudiņa. Ziņa bija negaidīta, bet ļoti patīkama. Priečajos, ka cilvēki ir novērtējuši ieguldīto darbu, rūpes par pacientiem. Bija satraukums gan par nomināciju, gan Pateicības raksta pasniegšanu. Pasākums bija sirsnīgs un tik daudz pozitīvu emociju. Iepriekš nekad nebiju domājusi, ka manu darbu varētu tā novērtēt, bet tomēr ļoti patīkams. Arī pēdējais mēnesis darbā bija ļoti patīkams, jo cilvēki nāca, teica pateicības vārdus, pauda nožēlu, ka aizņem no šī darba, stāstīja atmiņu stāstus.

Pirms pieciem gadiem, kad bija jāiet sertifikācija, jau biju izlēmusi, ka vairāk neturpināšu strādāt. Bija ilgs laiks pārdomām un iespēja sagatavoties šim lēmumam. Šajā darbā ir ļoti daudz stresa. Nekad nevar zināt, kāds pacients atnāks, kāds būs viņa noskanojums, kādas sūdzības, kāda izvērtīsies komunikācija. Kā jau katrā darbā, arī šajā ir bijuši gan labi, gan slikti brīži, bet esam tikušas galā ar jebkuru situāciju.

Šobrīd, kad Maija Kalniņa vairs nestrādā, ir vairāk brīva laika, ko vēlot atpūtai, vaļaspriekiem.

— Ziemā mans vislielākais vaļasprieks ir biatons un slēpošana, interesē arī volejbols. Sekoju līdzī visām sacensībām. Arī pati esmu ierīkojusi trasi, pa kuru aktīvi slēpoju. Lasu grāmatas. Savukārt vasarā peldu. Apmeklēju teātra izrādes, koncertus. Šobrīd ir daudz brīva laika, kuru varu vēlot ģimenei, vaļaspriekiem un ikdienas darbiem. ■

Gunārs Placēns, aktieris, „Spēlmaņu nakts 2018” balvas par mūža ieguldījumu saņēmējs, dzimis sausnējietis

Kas var būt skaistāks par Vidzemi, par manu dzimteni Sausnēju, par tuvāko apkaimi — Ērgļiem un Vestiemu, kur lepni pret debesu jumu paceļas mūsu dīžais Gaiziņkalns, no kurienes nākusi mana mamma Kristīne

Baltpurviņa un viņas brālis rakstnieks Augusts Baltpurviņš, pie kuriem bieži viesojos, kur likoļiem vijas Ogres upe, pretīm raugās Kaķīša, Kāla un citu apkārtnes ezeru rāmāis mirdzums, vasarās priecē zaļās bērzu birzīti.

Es no sirds vēlu, lai mans dzimtais novads, lai visa Madonas puse nekad neuzd no zemes virsmas, lai paliek mūžīgi mūžos. Lai maniem novadniekiem kā allaž pietiek gara stipruma, pacietības un gudrības darīt savu novadu skaistāku un stiprāku. Lai veselība, uzņēmība, lai netrūkst humora izjūtas, lai būtu miers un iztiktu bez strīdiem un ķildām, kas tik bieži aizved strupceļā. Es vienmēr sirdī turu savu dzimto pusi, kur esmu dzimis, spēris pirmos soļus, audzis un mācījies zinības, un lepojos ar to. Lai mums visiem veicas arī turpmāk!

Karogs no brīvvalsts laikiem

Ķlātesot radiniekiem, kaimiņiem, citiem interesentiem, gan jaunais karogs uzceltajā mastā, gan atrastais karogs no Latvijas pirmās brīvvalsts laikiem saņēma evaņģēlistes — mācītāja p. i. Daigas Ummeres svētību.

ŽEŅA KOZLOVA

Šogad, remontējot māju, Sāvienas pusē tika atrasta savā ziņā unikāla relikvija — sarkanbaltsarkanais karogs vēl no Latvijas pirmās brīvvalsts laikiem.

To „Staram” atklāja šo māju saimniece Aira Sīse, bet Didzis Sīsenis pastāstīja, ka tagad pie dzimtajām mājām iepretim „Aburtu” pieturam apmēram mēnesi pirms Latvijas simtgades svinībām tika izbūvēti jauns masts. Pirmoreiz jauns karogs tajā, klātesot radiniekiem, kaimiņiem, citiem interesentiem, tika pacelts tieši 18. novembrī — Latvijas valsts 100. dzimšanas dienā, kad bija iespējams aplūkot arī atrasto vērtīgo vēsturisko relikviju. Abus karogus iesūtīja evaņģēliste — mācītāja p. i. Daiga Ummer Straupes ev. lut. draudzē. Šie mirkli tika arī iemūžināti vairākas fotogrāfijās.

Sarkanbaltsarkanais karogs, iegādāts vēl Ulmaņlaikos, bija paslēpts bēniņos zem jumta. Pārsteidzoši, bet tas bija saglabājies ļoti labā stāvoklī. Karogs bija sarīnāts rullītī un apkārts tikai ar skaidām.

Tādas runas, ka kaut kas tāds tiek glabāts no pirmās Latvijas brīvvalsts laikiem, ģimenē neviens neatceras.

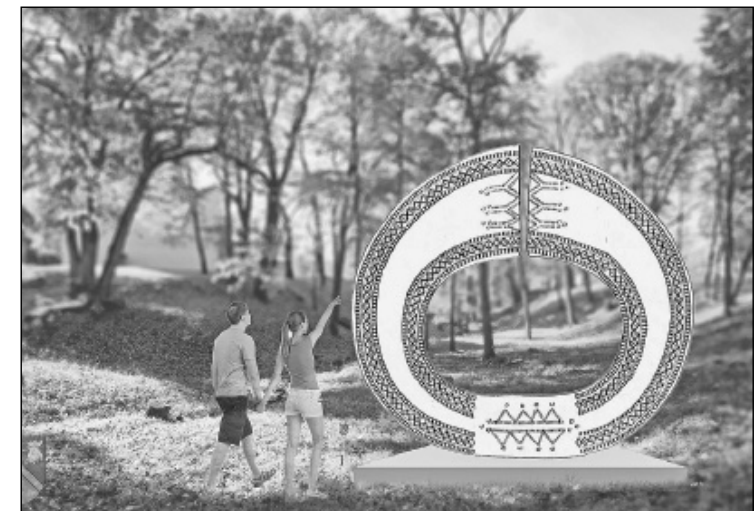
Vienīgais, kas to varējis zināt, bijis vecētvs, bet viņš mūžībā aizgāja padomju laikā un, pēc visa spriežot, neko nebija teicis arī savai sievai, kas piedzīvoja trešo Atmodu un Latvijas neatkarības atgūšanu, kad par to jau varējis runāt. Acīmredzot vecētvs to turēja tik lielā noslēpumā, lai sev un visai ģimenei neizrakstītu brīvbiļeti uz Sibīriju...

Kad karogs tika iegādāts, precīzi nav zināms, taču uz tā ir rotātāja zīmogs un numurs. Tas tika izgatavots AS „Iļģuיעima manufaktūra”, kas ar šādu nosaukumu darbojās no 1928. līdz 1940. gadam, tāpat šajā laikā tas tika arī nopirkts.

Vaicāts, kā vēsturiskais atradums tiks saglabāts nākamajam paaudzē, Didzis atzina, ka pagaidām ir doma paturēt kā ģimenes relikviju, bet netiek arī izslēgta iespēja to nodot kādam muzejam. Tiesa, vismaz pagaidām muzeji par to neizrādot lielu interesi.

Kaut gan vēsturiski ļoti nozīmīgs atradums tika atrasts labā stāvoklī, pret to esot jāizturas ļoti saudzīgi un jaunuzceltajā mastā to nemaz nedrīkstot uzvilkt. Jāņem vērā, ka karoga izgatavošanā izmantotajam audumam ir jau gadi astoņdesmit. Apstākļus, kādos to ieteicams glabāt, Didzim atklājuši muzeja speciālisti.

Madonu bagātinās jauni vides objekti

1. vietas ieguvēja Ivara Drulles ideja Madonā, Milestības graviņā.

INESE ELSIŅA

Noslēdzies ideju konkurss par Madonas pilsētas vides objektu dizaina izstrādi, ko Latvijas simtgades periodā izsludināja novada pašvaldība.

Konkursā varēja piedalīties jebkura fiziska vai juridiska persona, iesniedzot neierobežota skaita ideju priekšlikumus. Pašvaldība interesentiem piedāvāja vairākas vides objektu novietošanas vietas: Milestības graviņa, laukums pie Madonas bibliotēkas, Madonas estrādes teritorija, bērnu rotaļu laukums Upes skvērā, slimnīcas teritorija, Smeceres sila sporta un atpūtas bāze. Pretendentiem tika dota iespēja meklēt dizaina risinājumus Madonas zīmei, kā arī izvēlēties jebkuru vietu pilsētvīdē, kas uzrūnā.

Kopskaitā no 30 autoriem tika saņemti 50 ideju priekšlikumi. Daļbnieku vidū bija gan atpazīstami tēlnieki, piemēram, Olga Šitova, Ģeļbs Panteļevs kopdarbā ar arhitektu Jāni Liepiņu no Madonas, tēlnieks Norberts Kudiņš, Ivars Drulle, Juris Švalbe, gan audzēkņi no Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas, Rēzeknes Mākslas un dizaina vidusskolas, Ogres tehnikuma, dizaineri un citi mākslas entuziasti.

Darbus klātienē prezentēja 15 daļbnieki, ideju priekšlikumus izvērtēja konkursa komisija septiņu cilvēku sastāvā.

Pēc žūrijas vērtējuma 1. vieta tika piešķirta tēlniekam Ivaram Drullem par darbu „Aproce”, 2. vieta — Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas audzēkņim Matisam

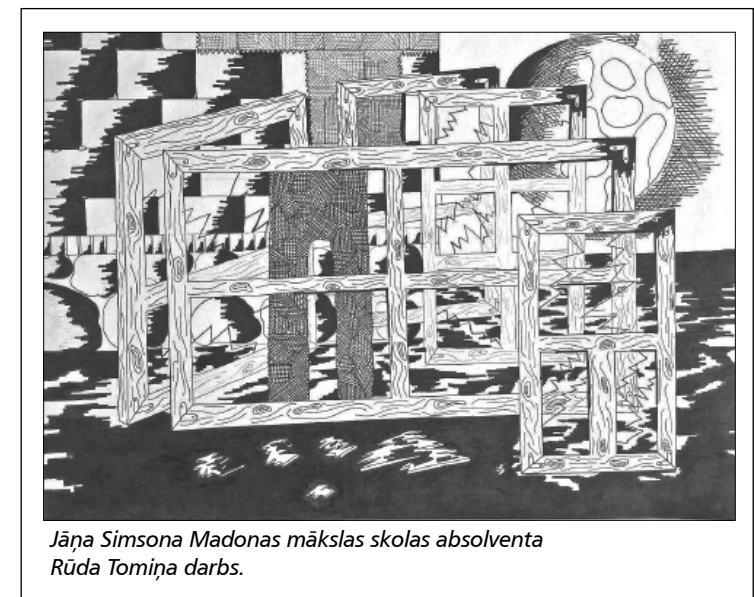
Daudziņam par darbu „Uzkavēties”, 3. vieta — tēlniekam, pasniedzējam no Rēzeknes Mākslas un dizaina vidusskolas Norbertam Kudiņam par darbu „NLO 1-klasiskais”. Konkursa godalgoto vietu ieguvējiem piešķirtas naudas balvas: 1. vietai — 600 eiro; 2. vietai — 400 eiro; 3. vietai — 300 eiro.

Ivars Drulle savā darbā centies atklāt Madonas novada arheoloģiskā materiāla unikalitāti, piedāvājot veidot aproci Milestības graviņā. Aproce ir palielināta atrastās arheoloģiskās lietas kopija. Vides objekts, pēc mākslinieka domām, atklās Madonas novada bagātību, simbolizēs mūsu kultūras saknes un būs piemērota zīme, pie kuras nofotografēties. Matiss Daudziņš piedāvāja ideju par kāpnēm, kas riņķa veidā ved uz augšu un leju, augstākajā punktā veidojot tiltu. Objekts būtu papildināts ar ūdenskritumu abās kāpņu pusēs.

Norberts Kudiņš ieteica savdabīgu ideju par gaismas objektu pie Madonas novada bibliotēkas — NLO lidojošo šķīvīti, kas balstās uz metāla konstrukcijām un gaismas staru ietekmē rada sajūtu, ka tas levitē.

4. vietā žūrija ierindoja dizaineres Līgas Rozentāles „Smeceres sila” logotipa un arhitekta Jāņa Liepiņa pielāgojumu vides objektam „Uz mērķi”. Šīs vides objekts nostiprinātu sporta un atpūtas bāzes „Smeceres sils” tēlu un atpazīstamību.

Starp iesniegtajiem darbiem ir vēl citas labas idejas, kuras pilnveidojot un attīstot tiktu radīti oriģināli vides objekti. Pašvaldība patur iespēju sazināties ar ideju autoriem, ja nākotnē radīsies šāda nepieciešamība. ■

Jāņa Simsona Madonas mākslas skolas absolventa Rūda Tomiņa darbs.

Pēc 12 gadiem Latvijā, savās mājās

IVETA ŠMUGĀ

Ritai Ozolai no Kusas 2018. gada palīks atmiņā, jo pēc 12 gadu prombūtnes viņa ir atgriezies mājās no Īrijas — uz palīksanu.

Sarunā ar Ritā Ozolu interesējos, kā tika pieņemts lēmums par atgriešanos mājās. Īrijā viņai bijušas divas darbavietas, beidzamajā par pavāri nostrādājusi 10,5 gadi, un boss joprojām gaīda atpakaļ. Viņai te dzīvo meitas ģimene, divi mazbērni, bet dēls tomēr izvēlējās palikt dzīvot Īrijā.

Rita atklāj, ka mājupceļš bija saistīts ar mammas veselības problēmām, jo vēlējās būt kopā ar mammu, kas pārcieta insultu. Diemžēl mamma tika aizsaukta mūžībā.

— Atgriežoties mēģināju saprast, ko es gribu, bet sapratu, ka pēc tik ilgas prombūtnes neko vairs nesaprotu. Palīdzēja tuvinieki. Vienu gan es zināju, ka sabiedriskajā ēdināšanā vairs negribu strādāt — pietiek, jo šajā sfērā jau 25 gadi nostrādāti. Steidzīgs darbs, kur *nostopā* jāskrien, jāservē, dažreiz pieciem pavāriem bija jāpabaroti ap 600 cilvēku. Tas ir darbs jauniem pavāriem, — saka Rita.

Par izjūtām, kādas ir, atgriežoties mājās, kuras nāk mantojumā no

Rīta Ozola: — Latvijā, savās mājās, jūtos labi. AGRĀ VECKALNIŅA foto

mammas, viņa stāsta: — Ārkārtīgi laba izjūta, ka esmu mājās, ka apkārt ir labi cilvēki. Kad ieeju savā dzīvoklī, aptveru, ka man vairs nav jāstrādā, lai nomaksātu lielo ires maksu, jo Īrijā ires maksā kāpj un kāpj. Kad sāku strādāt 2006. gadā, šajā valstī bija daudz uzceltu māju, tukšu dzīvokļu, un to īre bija lēta. Pamazām pieciem pavāriem bija jāpabaroti līdz tam, ka ir grūtības atrast, kur dzīvot. Īrijā ir likums, ka divus gadus saimnieks nevar palielināt ires maksu, bet ik pēc diviem gadiem viņš to paceļ,

beigās jau tie bija 1000 eiro mēnesī. Vairs negribēju dzīvot ar kādu kopā, kā tas bija sākumā. Mēs ar dēlu, kas arī no 12 gadu vecuma pārcēlās pie manis, irējām atsevišķu māju, te bija arī meita ar mazdēliņu, padzīvoja piecus gadus, bet abi ar draugu izdomāja atgriezties Latvijā, apprecējās. Mazdēls, kam būs 10 gadu, joprojām ir teicamnieks angļu valodā.

Vai remigrācijas plāns veicina atgriešanos? Uz to Rīta atbild: — Mēs to izlasījām, lai zinātu, ko piedāvā. Taču sapratu, ka projekta rakstīšana

nav mans ceļš, bet citu piedāvājumu jau nav. Kad apmeklēju Nodarbinātības valsts aģentūru, man sniedza daudz informācijas, arī norādīja, lai piezvanu remigrācijas koordinātoram. Meklēju informāciju arī internetā, lasīju facebook, kā dzīvo ģimenes, kuras ir atgriezušās — daži atkal ir aizbraukuši prom no Latvijas. Tad, kad tev Latvijā ir ģimene, ir ļoti labi. Tur nevelos atgriezties, jo ilgi nostrādājusi, godīgi maksājusi nodokļus 12 gadu, nedabūju no valsts neko. Varbūt bija nepareizi, ka pati aizgāju prom no darba, jo tad balalsts nepienākas. Esmu uz Īriju apvajojusies par šādu faktu, bet tāda tur ir kārtība.

Toties Rīta novērtē Īrijā gūto pieredzi: — Varu tikai priecāties, ka es tur biju. Lai arī sākums bija ļoti grūts, jo nepratu valodu, izgāju cauri daudzām grūtibām, bet līdz ar to esmu pati pamainījusies. Man ir radies lielāks pašnovērtējums, jo, manuprāt, Latvijā ļoti daudzziem cilvēkiem ir zems pašvērtējums — ko nu es, es jau neko, bieži vien latvietim patīk otram *iegrīezt*, kaut neapzināti. Tur es mācījos sevi mīlēt, iemācījos būt līdzvērtīga savā profesijā ar īriem, saprast viņu jokus, kas varbūt ir rupji, bet teikti labā nozīmē. Īri ir ļoti labi cilvēki, protams, ar savām nacionālajām īpatnībām. Mēs